

Овчаренко Єлизавета Володимирівна
Науковий керівник – ст. викл. Кібенко Л.М.
Державний біотехнологічний університет

ЛАТИНСЬКА МОВА В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

Латинська мова в сучасній медичній освіті зберігає свою важливість та значущість. Одним із ключових аспектів використання латинської у медичній термінології є створення єдиної мовної системи, яка забезпечує зрозумілість та уніфікацію серед медичних фахівців у всьому світі.

Вперше латинізми з'явилися в українській мові ще в X ст. Однак основна маса латинських слів була засвоєна в XVI–XVII ст. В історії України це був період енергійного культурно-просвітницького руху, розквіту науки та літератури. Українські книжники розуміли міжнародне значення латинської мови в Західній Європі, її престижність. Цією мовою українські студенти здобували освіту в західноєвропейських університетах, засвоюючи досягнення європейської науки. На сьогоднішній день латинські терміни дозволяють точно та конкретно описувати анатомічні структури, фізіологічні процеси та медичні поняття, уникнути непорозумінь та сприяти ефективній комунікації у галузі медицини. Це особливо важливо в умовах глобалізації, коли медичні знання обмінюються між різними країнами та культурами. Крім того, вивчення латинської мови розвиває в майбутніх медичних фахівців аналітичне та системне мислення. Розгадування складних латинських термінів вимагає уваги до деталей та підвищує рівень професійної готовності. Не менш важливим є той факт, що латинська мова в медичній термінології є стабільною та сталою протягом великого періоду часу. Це дозволяє лікарям з легкістю розуміти та адаптуватися до нових відкриттів у медицині, зберігаючи при цьому сталу основу термінології.

Щодня лікарі, фармацевти, медсестри постійно використовують латинську мову в медицині. Наприклад, при читанні спеціалізованої термінології, написанні рецептів, лікарських засобів та хімічний сполук. Складаючи історію хвороби, лікарі пишуть латиною і назву медичного препарату, і коротку характеристику. Людина, яка знає латинь, легко розбереться у всій медичній термінології, навіть якщо вона йому зовсім незнайома. Латинська мова в медицині стала міжнародною, і латинизувала усі грецькі терміни. Тепер – це мова сучасної медицини і фармакології. Вивчення основ латинської мови є фундаментальним етапом для розуміння багатьох наук, зокрема медицини, науки про мову та історію. Латинська мова, вважаючи її застосування в наукових термінах та вивчення античної культури, визначається своєрідністю та стійкістю. Перш за все, основи латинської мови включають в себе алфавіт, що складається з 23 літер, включаючи такі унікальні як "V" та "X." Граматика латинської мови базується на великому значенні закінчень слів, які вказують на різні граматичні категорії. Наприклад, закінчення -us вказує на чоловічий рід, тоді як -a вказує на жіночий. Однією з ключових особливостей є відмінки, що визначають функцію слів у реченні. Сім відмінків

латинської мови, такі як номінатив, генітив, датив та інші, надають словам контекст та специфічні значення. Вивчення латинської мови розширює розуміння синтаксису та семантики слів. Важливі також є основи вимови та акцентуації, оскільки вони впливають на сенс та виразність висловленого.

Хоча латинь сьогодні вважають мертвою мовою, все ж вона є невід'ємною частиною роботи кожного медика. Досі на багатьох міжнародних симпозіумах лекції та презентації проводять латинською мовою.

Вивчення латинської мови має велике значення у підготовці медичного спеціаліста середньої ланки, оскільки допомагає свідомо засвоювати і розуміти медичні терміни латинсько-грецького походження, з якими він зустрічатиметься і буде послуговуватися у своїй практичній діяльності. Медикам з давніх часів відоме таке латинське прислів'я: *In via est in medicina via sine lingua Latina* — Непрохідний шлях в медицині без латинської мови, справедливе це твердження і наш час.

Отже, використання латинської мови в сучасній медичній освіті є ключовим елементом, який сприяє якості та однаковості в медичних знаннях, а також формує глибоке розуміння медичних концепцій у майбутніх практикуючих лікарів.

Ольховський Євген Дмитрович
Науковий керівник – канд. філос. наук, проф. Фірсова Л.В.
Державний біотехнологічний університет

УНІВЕРСИТЕТ ЯК ХРАМ НАУКИ ВІД ДАВНИНИ ДО СУЧАСНОСТІ

Університет - це стародавня, але в той же час сучасна установа освіти, яка надає людині високий рівень знань, практичних навичок та умінь в обраній галузі. Більше того, університет втілює творчий дух, дух гуманізму, поширює освіченість і культуру, сприяє новаторству та поєднанню педагогіки з сучасними науковими досягненнями.

У період Середньовіччя перші університети виникали як спільноти відомих викладачів та їх студентів. Якщо чулка про те, що в якомусь місті викладає видатний учений доходила до втомлених від суворих навчань у церковних школах учнів, вони масово вирушали туди. Спочатку більшість університетів мали сильний релігійний акцент. У Західній Європі, засновниками багатьох з них були представники релігійних орденів. Ці університети часто функціонували при монастирях, де процес навчання поєднувався з молитвою.

Молоді люди у пошуках найкращих викладачів перебиралися з одного міста в інше і навіть їхали в сусідню європейську країну. Європейські середньовічні університети вели навчання латиною, яка вважалася мовою науки і церкви.

Отримання статусу освітнього закладу в Середньовіччі передбачало отримання дозволу від Папи Римського, який схвалював його створення. Права